

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi T.K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II ZK 31/22 po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 października 2023 r.,

1. odrzuca skargę;

2. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego na rzecz skarżącego T.K. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem uiszczonej opłaty od skargi.

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 21 czerwca 2023 r. T.K. wniósł o: stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie II ZK 31/22 oraz wcześniej jako sprawa zawisła przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, nastąpiła przewlekłość postępowania; wydanie Sądowi Najwyższemu rozpoznającemu sprawę zalecenie niezwłocznego wyznaczenia rozprawy/posiedzenia kasacyjnego; przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kwoty 20 000 zł, oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego w Warszawie – kosztów tego postępowania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że od wniesienia kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury minęły 2 lata, a niedługo

ukaranie karą upomnienia ulegnie zatarciu i jakkolwiek sens rozpatrywania kasacji będzie bezprzedmiotowy. W ocenie skarżącego, powyższe narusza jego prawo do sądu i do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Skarżący wskazał, że ze strony internetowej Sądu Najwyższego wynika, że sprawy zarejestrowane później niż jego zostały już rozstrzygnięte i to czasami już dawno temu. Skarżący podniósł, że nawet korzystny dla niego wyrok po zatarciu skazania nic mu nie da, ani w stosunku do organów adwokackich, ani w stosunku do innych adwokatów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga T.K. podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2013, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych z art. 6 ust. 2 ww. ustawy. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia

przewlekłości postępowania w sprawie oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skarga zdaniem Sądu Najwyższego nie zawiera drugiego z wymaganych elementów, tj. nie przytacza okoliczności uzasadniających żądanie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Skarga wniesiona przez T.K., nie wskazuje konkretnych czynności procesowych, które zostały podjęte przez dany Sąd Najwyższy wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle, a które miałyby prowadzić do przewlekłości postępowania. W szczególności nie spełnia warunku z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość ogólne stwierdzenie, że postępowanie trwa zbyt długo, jak również przytoczenie faktu zakończenia spraw zarejestrowanych później niż sprawa skarżącego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy odrzucił skargę T.K. w punkcie 1 postanowienia.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych – uiszczonej przez skarżącego opłacie od skargi w kwocie 200 zł – stanowi art. 17 ust. 3 ustawy o skardze

na przewlekłość, zgodnie z którym uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczoną od niej opłatę.

(P.S.)

[ms]